

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **LinkAmerika II., spol. s r. o.**, se sídlem Na Staré silnici 99, Kněžves u Prahy, zast. Mgr. Luborem Bystřickým, advokátem se sídlem U Kanálky 1359/4, Praha 2, proti žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 19. 3. 2015, č. j. 34636-2/2015-510000-12, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **The Procter & Gamble Company**, se sídlem Cincinnati, OH 45202, Spojené státy americké, zast. Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou se sídlem Přístavní 531/24, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2019, č. j. 6 Af 28/2015 – 70,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad pro Prahu 2 (dále jen „celní úřad“) dne 18. 7. 2012 zadržel podle § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon č. 191/1999 Sb.“), zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví, a to 56 400 ks šamponů opatřených nápisem HEAD & SHOULDERS v kontejneru č. HLXU 458873-8, které bylo předloženo ke kontrole v celním prostoru společnosti METRANS, a. s. Zboží bylo zadrženo na základě kontroly provedené ve dnech 13. až 18. 7. 2012 v prostorech společnosti METRANS, která měla zboží v době kontroly v držení.

[2] Žalobkyně podala proti zadržení zboží námítky, o nichž rozhodl ředitel celního úřadu. První rozhodnutí ředitele celního úřadu o námítkách bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 148/2013 – 59. Znovu rozhodl o námítkách žalobkyně ředitel žalovaného (v mezidobí v důsledku reorganizace celní správy přešla působnost v této věci na Celní úřad pro hl. m. Prahu) rozhodnutím ze dne 19. 3. 2015, č. j. 34636-2/2015-510000-12, tak, že je opětovně zamítl. Pokud jde o důvody, pro něž má za to, že existují

dostatečné indicie svědčící o tom, že zadržené zboží je padělkem (ve vztahu k registrované ochranné známce HEAD & SHOULDERS), odkázal na protokol celního úřadu ze dne 18. 7. 2012 o vydání zboží. Ředitel žalovaného vycházel rovněž z toho, že vlastník ochranné známky prokázal, že podal ve věci zadržného zboží určovací žalobu k civilnímu soudu. Vysvětlení žalobkyně vztahující se k tomu, že zboží nebylo určeno pro trh Evropské unie, nepovažuje ředitel žalovaného za věrohodné. Žalovaný má totiž k dispozici nákladní list CIM, v němž je jako příjemce zboží uvedena společnost METRANS, a rozhodnutí této společnosti, která ukončila režim vnějšího tranzitu dne 12. 7. 2012 v 15:13 hod. Dále disponuje e-mailovou komunikací týkající se daného kontejneru, z níž vyplývá, že kontejner měl být dne 13. 7. 2012 v 7:30 hod. přistaven na celnici v Rudné, přičemž je v ní zmiňována vykládka zboží. Tyto e-maily jsou ze dne 10. 7. 2012. Teprve poté, co celní úřad oznámil provedení kontroly, proběhla emailová komunikace mezi společnostmi METRANS a Schenker, spol. s r. o., o tom, že kontejner bude vrácen. Žalobkyně požádala dne 13. 7. 2012 společnost METRANS, aby ponechala zboží v režimu vnějšího tranzitu. Vysvětlení poskytnuté žalobkyní považuje ředitel žalovaného za nevěrohodné a nepřesvědčivé. Podezření, že zboží bylo určeno pro trh Evropské unie, stále trvá, pochybnosti nebyly žalobkyní rozptýleny. Pokyn žalobkyně společnosti METRANS o ponechání zboží v režimu tranzitu byl učiněn až po ukončení režimu vnějšího tranzitu a po oznámení celní kontroly daného kontejneru (kontrola byla oznámena společností METRANS dne 11. 7. 2012). Časový sled událostí tedy oprávněně vzbuzuje dojem možné účelovosti. Tvzení žalobkyně o vývozu zboží zpět z Evropské unie přišlo až v okamžiku, kdy žalobkyně věděla o zadržení zboží, což dokládá datum uvedené na dopisu společnosti Saporis Internation Trading FZE (dále jen „Saporis“), jež potvrdila, že přijme zásilku zpět (dopis je datován dnem 23. 7. 2012).

[3] Městský soud v Praze zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí ředitele žalovaného shora uvedeným rozsudkem. Shrnul, že ředitel žalovaného vycházel zejména z nákladního listu CIM, v němž je jako příjemce zboží uvedena společnost METRANS, z rozhodnutí příjemce zboží ukončit režim vnějšího tranzitu dne 12. 7. 2012 v 15:13 hod., z e-mailové korespondence ze dne 10. 7. 2012 (před oznámením kontroly), z níž plyne záměr vyložit zboží v České republice, a z komunikace mezi žalobkyní a společností METRANS ve věci pokynu k ponechání zboží v režimu vnějšího tranzitu. Závěr ředitele žalovaného, že tyto indicie vzbuzují podezření, že zboží je ve skutečnosti určeno pro trh Evropské unie, je podle městského soudu správný a přesvědčivý. Lze přisvědčit žalobkyni, že rozhodnutí ředitele žalovaného se nevypořádává konkrétně s každým jednotlivým tvrzením uplatněným v námitkách a výslovně nehodnotí důkazy k nim přiložené, to však v dané věci nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Ředitel žalovaného ve svém rozhodnutí jasně popsal konkrétní skutkové okolnosti a důkazy, o které opřel své rozhodnutí, uvedl úvahy, kterými se při posouzení námitek řídil, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto důkazů dospěl. Především uvedl, z jakých důvodů považuje tvrzení žalobkyně obsažená v námitkách za nevěrohodná a nepřesvědčivá. Není povinností správního orgánu reagovat na každé dílčí tvrzení obsažené v námitkách a vysvětlovat, jak hodnotí každý jednotlivý důkaz, nýbrž stačí prezentovat svůj názor a přesvědčivě jej zdůvodnit. Městský soud doplnil, že ředitel žalovaného správně hodnotil potvrzení o přijetí zásilky zpět ze dne 21. 7. 2012 jako irelevantní z hlediska rozptýlení pochybností, zda zboží bylo určeno pro trh Evropské unie, neboť je datováno až po zadržení zboží. Žalovaný dal tento důkaz správně do kontextu s ostatními důkazy, které svědčily o záměru přistavit kontejner se zbožím na celnici v Rudné a vyložit jej. Ředitel žalovaného tedy správně shledal, že existují indicie umožňující podezření, že zboží je určeno pro trh Evropské unie.

II. Kasační stížnost

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[5] Stěžovatelka namítá, že nové rozhodnutí ředitele žalovaného fakticky opět setrvává na přístupu, který Nejvyšší správní soud žalovanému ve svém předchozím rozsudku vytkl, tedy že nepřihlíží ke skutečnostem uvedeným v námitkách z důvodu, že byly uvedeny až v námitkách a nikoliv dříve. Ředitel žalovaného tak opět posoudil věc podle stavu spisu ke dni zadržení zboží, nikoliv ke dni, kdy o námitkách rozhodl. Pokud již hodnotí skutečnosti a důkazy uvedené v námitkách, považuje je za nevěrohodné, neboť s ohledem na časový sled událostí vzbuzují dojem účelovosti. Ředitel žalovaného z hodnocení opět vynechává původní objednávku společnosti Alpha Beauty a její zrušení, což má za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Závěr o nevěrohodnosti zbylé dokumentace osvědčující počáteční i konečné určení zboží pro trh mimo Evropskou unii opírá jen o skutečnost, že ji stěžovatelka předložila až poté, co se dopravce a speditér dozvěděli o plánované kontrole zboží. Pomíjí však, že stěžovatelka neměla jak a komu hlásit, že zboží není určeno pro trh Evropské unie, takovou možnost právo nezná. Stěžovatelka neměla povinnost, potřebu ani faktickou možnost nahlásit konečné určení zboží, neboť v době bezprostředně předcházející jeho zadržení stále ještě vyjednávala o možném pozdějším odběru zboží původním zákazníkem, jenž si zboží objednal, nebo o jeho zpětném odběru dodavatelem, přičemž oba se nachází mimo Evropskou unii. Stěžovatelka tak před nařízením kontroly ještě nevěděla, bude-li zboží vracet do Spojených arabských emirátů nebo podaří-li se jej přece jen dodat do Izraele. Nemohla tak ani doložit žádnou zprávu o geografickém určení zboží. Potřeba doložit geografické určení zboží nastala logicky až po jeho zadržení, neboť bylo třeba vyvrátit, že by bylo určeno pro trh Evropské unie. Ředitel žalovaného tedy diskvalifikuje předložené důkazy na základě nesprávné úvahy, že cokoliv uvedené po oznámení kontroly je *a priori* výmysl, aniž by se nad celou věcí logicky zamyslel a předložené důkazy vyhodnotil. Pokud i přes informaci o vrácení zboží dodavateli měl ředitel žalovaného o této skutečnosti pochybnosti, mohl je odstranit tím, že by si vyžádal od stěžovatelky informace, což ovšem neučinil.

[6] Stěžovatelka shrnula, že žalovaný zadržel zboží jen proto, že se fakticky ocitlo na území Evropské unie, ovšem v režimu dočasného uskladnění, což je v rozporu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). Jiné informace o zboží žalovaný neměl, tím méně indicie svědčící o jeho určení pro evropské spotřebitele. Naopak měl k dispozici žádost stěžovatelky o ponechání zboží v režimu tranzitu. Teprve v námitkovém řízení si žalovaný vyžádal dokumentaci od přepravce a speditéra, ze které vycházel a z níž má plynout úmysl vyložit kontejner v Rudné. Ve stejné době mu předložila listiny i stěžovatelka, z nichž plyne, proč se zboží nachází na území Evropské unie, a jeho skutečné určení. Tyto listiny ovšem ředitel žalovaného dílem vůbec nehodnotí, dílem je *a priori* odmítá jako účelové z důvodu, že byly předloženy až poté, co se stěžovatelka dozvěděla o kontrole, aniž by ovšem zohlednil, že stěžovatelka neměla důvod ani možnost předložit je dříve.

[7] Stěžovatelka dále namítá, že s ohledem na judikaturu SDEU lze zboží zadržet pouze tehdy, existují-li indicie, že zboží bude protiprávně odejmuto celnímu dohledu a uvedeno na trh, aniž by bylo požádáno o jeho propuštění do volného oběhu. Žalovaný měl v daném případě k dispozici komunikaci o záměru vyložit zboží v Rudné na celnici, nicméně vlastník zboží se žalovaným spolupracoval, svoji totožnost ani totožnost odesílatele neskrýval a okamžitě žalovanému sdělil, kam bylo i bude zboží určeno. Ač zde tedy mohla být jedna z indicí o možném přesměrování zboží na trh Evropské unie, byla současně v námitkách vyvrácena. Bez ohledu na právě uvedené, i kdyby stěžovatelka měla v úmyslu uvést zboží na trh Evropské unie, k čemuž ovšem fakticky nedošlo, nelze zboží kvalifikovat jako uvedené na trh, tedy nedošlo k zásahu do ochranné známky osoby zúčastněné na řízení (viz rozsudek SDEU ve věci C-16/03 *Peak Holding*). S tímto právním argumentem se městský soud vůbec nevypořádal, čímž zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností.

III. Další vyjádření ve věci

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že vycházel z dokladů, které doprovázely zásilku, a dokladů, které poskytl přepravce zboží. Po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že konečným místem určení zboží je Česká republika, o čemž svědčí zejména nákladní list CIM, na jehož podkladě byla uskutečňována přeprava kontejneru v režimu vnějšího tranzitu. Režim tranzitu byl ukončen na území České republiky a žalovaný neměl žádné informace o tom, že skutečná země určení je mimo území Evropské unie. Z tohoto skutkového stavu vycházel při vydání rozhodnutí o zadržení a k tomuto okamžiku přezkoumával jeho zákonnost i ředitel žalovaného v rozhodnutí o námitkách. Skutečnost, že kontrolované zboží je padělkem, konzultoval s majitelem práv duševního vlastnictví a informace o místu určení dopravované zásilky čerpal z přepravních dokladů. Ve všech těchto dokladech byla uvedena stěžovatelka jako příjemce zboží s místem určení v České republice. Rozhodnutí o zadržení zboží vychází z indicí, které ve svém souhrnu vzbudily podezření, že zboží bude směřováno na území Evropské unie, a to i s ohledem na postavení zboží v době kontroly, resp. následného zadržení, a to v takové míře, že toto nebezpečí nebylo možné vyloučit. Závěrem žalovaný uvedl, že městský soud se dostatečně vypořádal s celým průběhem řízení v dané věci, zmínil všechny rozhodné skutečnosti a přehledným a vyčerpávajícím způsobem analyzoval časový sled událostí a jednotlivé kroky ve vztahu k oběma rozhodnutím žalovaného.

[9] Stěžovatelka v podání ze dne 22. 7. 2019 poukázala na to, že žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sám přiznal, že vycházel ze skutkového stavu, jenž mu byl znám v době zadržení zboží. To ovšem Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku v této věci označil za nesprávné.

[10] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že závěry rozsudku SDEU ve věci C-16/03 na projednávanou věc nedopadají, neboť SDEU se zabýval otázkou, za jakých podmínek nejsou vyčerpána práva z ochranné známky, neposuzoval, za jakých podmínek lze uplatnit vůči zboží celní opatření podle nařízení Rady (ES) č. 1383/2003, o přijímání opatření celních orgánů proti zboží podezřelému z porušení určitých práv duševního vlastnictví a o opatřeních, která mají být přijata proti zboží, o kterém bylo zjištěno, že tato práva porušilo (dále jen „nařízení“). Osoba zúčastněná na řízení má za to, že spolupráce hodnověrného příjemce zboží, jenž uvede, kam má být zboží skutečně dodáno, nevylučuje možnost zadržet zboží na základě indicí o riziku podvodného přesměrování zboží ke spotřebitelům v Unii. Podstatné tak je, zda se stěžovatelce podařilo prostřednictvím námitek rozptýlit podezření, že některý z hospodářských subjektů zapojených do výroby, odeslání nebo distribuce zboží skrývá své podnikatelské záměry nebo hodlá toto zboží směřovat na unijní trh. Městský soud posoudil tuto otázku správně a nevybočil z mezí vyplývajících z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci ani rozhodovací praxe SDEU.

[11] K námitce, že ředitel žalovaného nehodnotil objednávku zboží a její zrušení, odkázala osoba zúčastněná na řízení na závěr, podle něž ředitel žalovaného nepovažoval popis obchodně-právních vztahů za věrohodný, přičemž vycházel z komplexního hodnocení skutkového stavu, tedy z porovnání objednávky a jejího zrušení s e-mailovou komunikací týkající se daného kontejneru. Ředitel žalovaného se tedy zabýval listinami předloženými stěžovatelkou a vysvětlil, proč je nepovažoval za věrohodné a proč nevedly ke změně závěru, že zadržené zboží bylo určeno pro trh Evropské unie. Svůj závěr založil na rozporu listin předložených stěžovatelkou s e-mailovou komunikací o proclení a vykládce zboží, která jasně osvědčuje záměr umístit zboží na unijní trh. Žádost společnosti Saporis o zpětný odběr vyhodnotil ředitel žalovaného jako nevěrohodnou nejen s ohledem na časovou souslednost (vznik dokladu až po zadržení zboží), ale i na rozpor obsahu této listiny s komunikací ze dne 10. 7. 2012 a 13. 7. 2012 o vykládce kontejneru a jeho přistavení na celnici v Rudné. Není tedy správné tvrzení stěžovatelky, že ředitel žalovaného nezhodnotil jí předložené listiny, ani že fakticky posuzoval věc s ohledem na stav

pokračování

spisu ke dni zadržení zboží, neboť ředitel žalovaného posoudil věrohodnost dodatečně předložených dokladů především s ohledem na porovnání jejich obsahu s ostatní dostupnou dokumentací, resp. korespondencí, nikoliv primárně s ohledem na časovou souslednost. Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] V podání ze dne 24. 7. 2019 stěžovatelka v reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvedla, že závěry rozsudku SDEU ve věci Peak Holding lze na danou věc aplikovat, neboť z nich plyne, že i kdyby byl prokázán prvotní záměr uvést zboží na unijní trh, nelze zboží označit za uváděné na unijní trh, je-li následně prokázáno, že od původního záměru bylo upuštěno. Zboží nelze nadále zdržovat. Žádost společnosti Saporis o vrácení zboží měla vést ke zrušení jeho zadržení v námitkovém řízení. Pokud jde o komunikaci mezi společnostmi Schenker a METRANS, stěžovatelka s ní nemá nic společného a nelze jí tuto komunikaci, které se neúčastnila, klást k tíži. Nejde ani o žádnou korunu důkazů, která by přebíjela vše ostatní. Výčet indicií obsažený v rozsudku SDEU ve věci C-495/09 neznamená, že jakmile je dána byť jen jedna z nich, musí být zboží zadrženo. Naopak, zcela jasná spolupráce hodnověrného příjemce zboží, jenž uvede a doloží, kam má být zboží skutečně dodáno, vylučuje možnost vycházet z pouhých domněnek založených na příkladmo vyjmenovaných indiciích. Závěrem stěžovatelka shrnula, že podstatou celého sporu je to, zda lze vůbec námitkami proti zadržení zboží vyvrátit podezření, které zde původně snad mohlo existovat, nebo zda jsou námitky jen zcela formálním rituálním tanečkem.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť zpravidla jen u přezkoumatelného soudního rozhodnutí lze vážit důvodnost jiných námitek. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech zahrnout i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by jí měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 – 35).

[16] V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné nejprve shrnout obsah žalobních bodů, které stěžovatelka uplatnila ve lhůtě pro podání žaloby, tj. v žalobě ze dne 15. 4. 2015 (viz část VII. žaloby). Stěžovatelka namítla, že ředitel žalovaného ve svém druhém

rozhodnutí nepostupoval v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, tedy že věc posoudil podle stavu spisu ke dni zadržení zboží, nikoliv ke dni vydání rozhodnutí o námitkách. Ředitel žalovaného vynechal z hodnocení důkazů listiny, které stěžovatelka přiložila k námitkám. Pokud se k nim vyjádřil, vyhodnotil je jako nevěrohodné pouze s ohledem na časový sled událostí. Přitom se nevypořádal s tím, že stěžovatelka reálně neměla příležitost ani důvod předložit tyto listiny před zadržením zboží. V případě, že ředitel žalovaného měl pochybnosti ohledně jejího záměru vrátit zboží dodavateli, měl si vyžádat doplňující informace. Pokud tedy ve svém rozhodnutí konstatuje, že důkazy o tom, že zboží nebylo určeno pro evropský trh, byly žalovanému doručeny až po zadržení zboží, upozorňuje tím především na vlastní procesní pochybení. Rozhodnutí ředitele žalovaného tak je zatíženo vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu a vadou spočívající v opomenutí předložených důkazů. Důvody pro zrušení rozhodnutí ředitele žalovaného podřadila stěžovatelka pod § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.

[17] Teprve v podání ze dne 21. 5. 2019 napadla stěžovatelka správnost závěru, že zboží bylo určeno pro trh Evropské unie, tím, že poukázala na rozsudek SDEU ze dne 30. 11. 2004 ve věci C-16/03 *Peak Holding*, z něhož dovodila, že jí dovezené zboží nelze považovat za zboží uvedené na trh Evropské unie, jestliže nebylo na tomto trhu prodáno.

[18] Poukazuje-li stěžovatelka v kasační stížnosti na to, že se městský soud věcně nevypořádal se žalobním bodem uplatněným v podání ze dne 21. 5. 2019, Nejvyšší správní soud má za podstatné poukázat na to, že tento žalobní bod nelze považovat za rozvinutí argumentace uplatněné v žalobě, nýbrž za zcela nový žalobní bod, neboť jím stěžovatelka poukazuje na jiný aspekt nezákonnosti rozhodnutí ředitele žalovaného. Zatímco v žalobě stěžovatelka namítala, že se ředitel žalovaného nevypořádal s listinami, které přiložila k námitkám a které dokládají, že jejím obchodním záměrem nebylo uvést zboží na trh Evropské unie, argumentací uplatněnou v podání ze dne 21. 5. 2019 namítá nezákonnost rozhodnutí ředitele žalovaného z toho důvodu, že nebylo-li zboží prodáno na vnitřním trhu, nemohla být porušena práva osoby zúčastněné na řízení k obchodní známce.

[19] Městský soud se jistě měl vyjádřit též k žalobnímu bodu nově obsaženému až v podání ze dne 21. 5. 2019, nikoliv jej zcela pominout. Měl tedy s odkazem na § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. odůvodnit, že se jím věcně nezabýval, neboť byl uplatněn až po marném uplynutí lhůty pro podání žaloby. Jeho rozsudek nicméně nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů proto, že se věcně nezabýval žalobním bodem, jímž se s ohledem na jeho opožděnost nemohl věcně zabývat. Postačí proto nedostatek, jehož se městský soud dopustil a který nemá žádný vliv na zákonnost jeho rozsudku, napravit výše uvedeným vysvětlením, proč se městský soud nemohl žalobním bodem věcně zabývat.

[20] Uvedla-li stěžovatelka v kasační stížnosti argumentaci, která obsahově odpovídá výše uvedenému žalobnímu bodu, jenž byl uplatněn až po marném uplynutí lhůty pro podání žaloby, jedná se o kasační námitku nepřijatelnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyla včas uplatněna v řízení před městským soudem, ač tomu nic nebránilo. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. je třeba vykládat v návaznosti na § 71 odst. 2 s. ř. s., tedy že dopadá na kasační námitky, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem tak, aby krajský soud byl povinen se jimi věcně zabývat. Ani Nejvyšší správní soud se tak touto argumentací nemohl věcně zabývat. Neshledal proto ani důvod položit předběžnou otázku SDEU, jak navrhla stěžovatelka.

[21] Stěžovatelka dále zmiňuje, že rozsudek je nepřezkoumatelný v souvislosti s tím, že městský soud nesprávně posoudil žalobní body směřující proti postupu žalovaného, zejména proti způsobu, jímž ředitel žalovaného hodnotil důkazy přiložené stěžovatelkou k námitkám. Takto vymezenou kasační námitku nicméně nelze podřadit pod důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatelka nepoukazuje na to, že by úvahy městského soudu byly nedostatečné (tedy že by byly zatíženy nedostatkem důvodů v pravém slova smyslu),

pokračování

nýbrž že jsou nesprávné. Námitku tak je třeba podřadit pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť stěžovatelka jí vytýká městskému soudu, že nezrušil rozhodnutí ředitele žalovaného pro vady řízení, ačkoliv pro takový postup byly splněny podmínky.

[22] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že důvod pro zrušení rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[23] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval správností hodnocení důkazních prostředků ze strany ředitele žalovaného. Předtím nicméně považuje za účelné zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí (ředitele) žalovaného o zadržení zboží podle § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. ve spojení s čl. 9 odst. 1 nařízení. Toto rozhodnutí je pouze dočasné povahy a jeho účelem je umožnit, aby vlastník práva (zde ochranné známky) zahájil řízení ve věci samé, v němž bude určeno, zda skutečně došlo k porušení práva duševního vlastnictví (viz rozsudek SDEU ze dne 9. 4. 2014 ve věci C-583/12 *Sintax Trading OÜ*). Dočasná povaha rozhodnutí o zadržení zboží nicméně nemá za následek, že by toto rozhodnutí bylo vyloučeno ze soudního přezkumu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 52/2011 – 100).

[24] Tato zvláštní povaha rozhodnutí o zadržení zboží a skutečnost, že o porušení práva duševního vlastnictví se konečným způsobem rozhoduje v dalším (navazujícím) řízení, se odráží v podmínkách, které nařízení stanoví pro zadržení zboží celními orgány. Zboží lze zadržet tehdy, mají-li celní orgány za prokázané, že existuje podezření z porušování práva duševního vlastnictví (čl. 9 odst. 1 nařízení). K podmínkám, za nichž lze zadržet zboží, a jejich odlišnosti od podmínek, za nichž lze v navazujícím řízení rozhodnout, že zboží porušuje právo duševního vlastnictví, se SDEU vyčerpávajícím způsobem vyjádřil v rozsudku ze dne 1. 12. 2011 ve spojených věcech C-446/09 a C-495/09 *Koninklijke Philips Electronics NV a Nokia Corporation*, z něhož oba účastníci bohatě citovali ve svých podáních a rozhodnutí.

[25] SDEU v právě zmíněném rozsudku nejprve poukázal na to, že cíl unijního zákonodárce se omezuje na to, aby bylo zabráněno uvést na trh Evropské unie zboží porušující práva duševního vlastnictví a za tím účelem přijmout účinná opatření, nikoliv bránit právně dovolenému obchodu, jenž se netýká trhu Evropské unie. Pokud se zboží dopravené ze třetího státu na území Evropské unie nachází v celním režimu tranzitu či celním režimu uskladnění v celním skladu (tyto režimy společně patří do skupiny režimů s podmíněným osvobozením od cla), nelze tyto operace považovat za prodej zboží v Evropské unii a zboží nacházející se v těchto režimech nemůže pouze z důvodu propuštění do těchto režimů porušovat práva duševního vlastnictví platná v Evropské unii. K porušení těchto práv naopak může dojít, je-li zboží v průběhu propuštění do režimu s podmíněným osvobozením od cla předmětem obchodního úkonu směřujícího vůči spotřebitelům v Evropské unii, jako je prodej, nabídka prodeje nebo reklama. Nicméně s ohledem na riziko podvodného přesměrování zboží, které je dočasně uskladněno na celním území Evropské unie nebo přes toto území přechází, ke spotřebitelům v Evropské unii, mohou vést k zadržení zboží navrženého do režimu s podmíněným osvobozením od cla i jiné okolnosti než obchodní úkon ve shora uvedeném smyslu. Je tomu tak v případě, kdy mají celní orgány k dispozici indicie, že některý z hospodářských subjektů zapojených do výroby, odeslání nebo distribuce zboží hodlá směřovat zboží ke spotřebitelům v Evropské unii, byť s tím ještě nezačal, anebo skrývá své podnikatelské záměry. V tomto směru jsou dostačující indicie, které mohou vzbudit podezření. Takovou skutečnost může představovat to, že určení zboží není uvedeno, ačkoliv požadovaný režim s podmíněným osvobozením od cla takový údaj vyžaduje, neexistence přesných nebo věrohodných informací o totožnosti nebo adrese výrobce nebo odesílatele zboží, chybějící spolupráce s celními orgány nebo objevení dokumentů nebo korespondence týkajících se dotčeného zboží a nasvědčujících tomu, že může dojít k jeho přesměrování ke spotřebitelům v Evropské unii. Podezření musí vyplývat z okolností konkrétní věci. Kdyby totiž uvedené

podezření a z něj vyplývající opatření mohla být založena pouze na abstraktním závěru, že podvodné přeměrování ke spotřebitelům v Evropské unii nelze teoreticky vyloučit, veškeré zboží nacházející se v režimu vnějšího tranzitu nebo uskladnění v celním skladu by mohlo být zadrženo bez sebemenšího konkrétního náznaku nesrovnalostí. Taková situace by mohla vést k tomu, že přijímání opatření celních orgánů členských států bude svévolné a nepřiměřené.

[26] Ve vztahu k rozhodnutí, zda zadržené zboží porušuje práva duševního vlastnictví, vydanému podle čl. 10 nařízení SDEU, zdůraznil, že jej nelze vydat toliko na základě podezření z porušení práva, nýbrž musí být prokázáno, že k porušení práva došlo. Dospěje-li oprávněný orgán k závěru, že zboží porušilo právo duševního vlastnictví, přichází v úvahu pouze dvě celně schválená určení, a to zničení nebo přenechání. Z toho plyne, že hospodářské subjekty nemohou být vystaveny takovému zbavení majetku a sankcím pouze na základě rizika podvodu. Rozhodnutí ve věci samé (o porušení práva duševního vlastnictví) nelze vydat ve vztahu ke zboží podezřelému z porušení práva, u něhož nebylo po přezkumu věci samé prokázáno, že je určeno k prodeji v Evropské unii. Takový důkaz může představovat zejména prodej zboží zákazníkovi v Evropské unii, nabídka prodeje nebo reklama určená spotřebitelům v Evropské unii nebo existence dokumentů či korespondence prokazující úmysl přeměrovat zboží ke spotřebitelům v Evropské unii. Účinnost boje proti nelegálním transakcím není oslabena tím, že celní orgán, který zadržel zboží, je povinen toto opatření ukončit, kdykoliv orgán příslušný k vydání rozhodnutí ve věci samé konstatuje, že nebylo řádně prokázáno, že zboží je určeno k prodeji v Evropské unii. Ukončení zadržetí zboží provedeného na základě nařízení nijak neznamená, že toto zboží bude nadále mimo celní dozor. Každá etapa režimu s podmíněným osvobozením od cla, jako je režim vnějšího tranzitu, musí totiž být sledována a dokumentována celními orgány členských států a jakákoliv významnější odchylka od údajů uvedených v celním prohlášení může vést k přijetí opatření uvedených orgánů v souvislosti se zbožím.

[27] Předmětem sporu v nyní posuzované věci je, zda žalovaný disponoval dostatečnými indiciemi k tomu, aby mohl učinit závěr, že existuje podezření, že zboží je určeno pro trh Evropské unie. Stěžovatelka nicméně ve svých podáních zamlčuje veřejně dostupnou informaci (viz databázi rozhodnutí Nejvyššího soudu dostupnou na www.nsoud.cz), že soudy v občanském soudním řízení rozhodly, že zboží dovezené stěžovatelkou na území České republiky porušilo ochrannou známku osoby zúčastněné na řízení (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2017, sp. zn. 23 Cdo 1538/2017). Nejvyššímu správnímu soudu tak není zřejmé, jaký právní zájem může mít stěžovatelka na soudním přezkumu rozhodnutí žalovaného o zadržení zboží (tedy rozhodnutí dočasné povahy) v situaci, kdy již bylo definitivním způsobem ukončeno řízení ve věci samé vedené u soudů v občanském soudním řízení, v němž byly konečným způsobem věcně posouzeny všechny otázky významné též pro rozhodnutí žalovaného o zadržení zboží (ústavní stížnost proti rozhodnutí soudů v občanském soudním řízení byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. I. ÚS 2223/17, dostupné na nalus.usoud.cz). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci tak může mít za této situace nanejvýš akademický význam.

[28] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 148/2013 – 59, jímž zrušil předchozí rozhodnutí ředitele celního úřadu, zavázal správní orgán k tomu, aby se v rozhodnutí o námitkách vypořádal s vysvětlením obchodní transakce poskytnutým stěžovatelkou a jí předloženými obchodními listinami. Zmiňuje-li stěžovatelka v nyní projednávané věci ve svém podání ze dne 24. 7. 2019, že celý případ se točí kolem toho, zda je vůbec možné námitkami proti zadržení zboží vyvrátit podezření existující v okamžiku zadržení, byla tato otázka vyřešena již ve výše uvedeném rozsudku zdejšího soudu. Z něho vzhledem k formulovanému právnímu názoru plyne, že námitky začasné jsou první příležitostí, kdy může vlastník zboží předložit svoji argumentaci zpochybňující splnění podmínek pro zadržení zboží a doložit ji. Je tak zřejmé, že tvrzeními obsaženými v námitkách a důkazy k nim připojenými lze vyvrátit správnost prvotního úsudku, který si celní úřad učinil před zadržením zboží. Námitky tak představují

pokračování

specifický opravný prostředek proti jednání celního úřadu, jehož účelem je přezkoumat správnost postupu celního úřadu a případně přehodnotit jeho závěr o splnění podmínek pro zadržení zboží.

[29] Stěžovatelka ve svých námitkách proti zadržení zboží tvrdila, že zboží se nachází v režimu vnějšího tranzitu, nebylo ohledně něj podáno celní prohlášení, resp. návrh na propuštění zboží do jiného režimu. Celní orgány naopak byly prostřednictvím dopravce informovány, že zboží bude ponecháno v režimu vnějšího tranzitu a vráceno odesílateli mimo celní území Evropské unie. Obchodní transakci popsala tak, že její americký odběratel společnost Alpha Beauty objednala dodání zboží do Izraele (Haify). Stěžovatelka objednala toto zboží ve Spojených arabských emirátech (Dubaji). V důsledku politicko-obchodních restrikcí mezi Spojenými arabskými emiráty a Izraelem nebylo možné přepravit zboží mezi místem odeslání a místem určení napřímo, nýbrž bylo zapotřebí provést dopravu tzv. přes Prahu s tím, že zboží neopustí režim vnějšího tranzitu. Americký odběratel následně objednávku zrušil z důvodu, že stěžovatelka nedodala zboží včas, což bylo způsobeno prodlevou při jeho dopravě. Stěžovatelka se proto pokusila dojednat vrácení zboží svému dodavateli, pokud by se jí nepodařilo přesvědčit svého odběratele, aby zboží přesto přijal. Tato jednání si vyžádala několik dní, po tuto dobu mělo zboží zůstat v režimu vnějšího tranzitu až do doby, než bude rozhodnuto, zda bude zasláno do Spojených států amerických nebo vráceno do Dubaje. Nakonec bylo vyjednáno zpětné odeslání zboží do Dubaje.

[30] Ředitel žalovaného založil rozhodnutí o námitkách na obsahu nákladního listu CIM, rozhodnutí příjemce zboží o ukončení režimu vnějšího tranzitu a komunikaci mezi stěžovatelkou a společností METRANS ze dne 13. 7. 2012. Z těchto listin dovodil, že závěr o existenci podezření, že zboží je ve skutečnosti určeno pro trh Evropské unie, je správný a přesvědčivý. Vysvětlení stěžovatelky týkající se průběhu obchodní transakce vyhodnotil ředitel žalovaného jako nevěrohodné, neboť je v rozporu s listinami opatřenými žalovaným.

[31] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že absence výslovného hodnocení dvou listin dokumentujících průběh obchodního případu předložených stěžovatelkou (objednávka a zrušení objednávky) nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí ředitele žalovaného, je-li z jeho odůvodnění zřejmé, proč považoval vysvětlení stěžovatelky, které měly tyto listiny podpořit, za nevěrohodné. Ředitel žalovaného vyjmenoval konkrétní listiny, které opatřil, s nimiž je verze předestřená stěžovatelkou v přímém rozporu, což rovněž uvedl a vysvětlil. Implicitně se tím vypořádal i s oběma listinami předloženými stěžovatelkou, které měly dokumentovat sjednané obchodní vztahy (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78). Nejvyšší správní soud má tedy ve shodě s městským soudem za to, že ředitel žalovaného dostal v tomto ohledu závaznému právnímu názoru zdejšího soudu vyslovenému v rozsudku č. j. 9 Afs 148/2013 – 59.

[32] Stěžovatelka ve svém podání ze dne 22. 7. 2019 poukázala na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, v němž podle ní žalovaný výslovně přiznal, že vycházel ze skutkového stavu, jaký mu byl znám v době zadržení, a nepřihlédl tak ke skutečnostem uplatněným v námitkách. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul zjištění učiněná z dokladů, které doprovázely zásilku a které žalovanému poskytl přepravce zboží. V návaznosti na to uvedl: „*Z tohoto skutkového stavu vycházel při vydání rozhodnutí o zajištění a k tomuto okamžiku přezkoumával jeho zákonnost i ředitel celního úřadu v rozhodnutí o námitkách.*“ Nejvyšší správní soud připouští, že vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti může vyvolat pochybnosti, nicméně zmiňuje pouze o okamžiku, k němuž ředitel žalovaného přezkoumal zákonnost rozhodnutí o zadržení zboží, aniž by z toho ovšem bez dalšího vyplývalo, že nebylo vzato v úvahu vysvětlení stěžovatelky obsažené v námitkách a jí předložené listiny. Nejvyšší správní soud považuje za rozhodující obsah odůvodnění rozhodnutí ředitele žalovaného, z něhož bez jakýchkoliv pochybností plyne, že se ředitel žalovaného věcně zabýval vysvětlením poskytnutým stěžovatelkou po vydání rozhodnutí

o zadržení zboží a jí předloženými důkazy. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, které samo o sobě není po obsahové stránce jednoznačné, tak nelze považovat za potvrzení toho, že ředitel žalovaného nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený v jeho předchozím rozsudku.

[33] Nejvyšší správní soud se dále zabýval správností hodnocení důkazů shromážděných ve správním řízení. Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatelka předložila k prokázání svých tvrzení toliko nikým nepodepsanou objednávku na hlavičkovém papíru společnosti Alpha Beauty ze dne 7. 5. 2012, podle níž mělo být u stěžovatelky objednáno dodání 56 400 ks šamponů s místem dodání v přístavu Haifa v Izraeli, a oznámení ze dne 10. 7. 2012 o zrušení výše uvedené objednávky z důvodu nedodržení termínu dodání zboží, které je vyhotoveno na hlavičkovém papíru společnosti Alpha Beauty a opatřeno podpisem Y.G. Stěžovatelka nedoložila žádnou obchodní korespondenci či smluvní dokumentaci týkající se nákupu zboží, které měla podle objednávky dodat společnosti Alpha Beauty, ani žádné listiny týkající se přepravy zboží. Není tak zřejmé, jaké pokyny stěžovatelka udělila přepravci, a ani v nejmenším neprokázala, že přeprava zboží byla objednána tak, aby zboží neopustilo režim vnějšího tranzitu. Poslední listina předložená stěžovatelkou prokazuje, že společnost Saporis požádala dne 21. 7. 2012 o zaslání kontejneru se zbožím nacházejícího se v České republice. Z této listiny nicméně nevyplývá, že se jedná o vrácení zboží jeho odesílateli. Žalovaný naopak opatřil listinu (fakturu) ze dne 17. 5. 2012, z níž vyplývá, že 56 400 ks šamponů původem z Francie měla stěžovatelce dodat společnost WORLDWIDE BRANDED EXPORTS LTD, platba měla být poukázána na účet vedený na Maltě (sídlo společnosti, místo nakládky zboží ani jiné okolnosti rozhodné z hlediska dopravy zboží nejsou na listině uvedeny).

[34] Nejvyšší správní soud považuje za pochopitelné, že se žalovaný obrátil se žádostí o zaslání všech dostupných listin týkajících se zadrženého zboží na přepravce, tedy společnost METRANS, neboť ta byla v postavení schváleného příjemce zboží. Vypovídací hodnota takto opatřených listin není jakkoliv snížena tím, že nebyly předloženy stěžovatelkou, neboť společnost METRANS byla v postavení osoby odpovědné vůči celním orgánům. Z těchto listin vyplývá, že společnost Schenker objednala dne 29. 6. 2012 u společnosti METRANS přepravu kontejneru obsahujícího šampony lodí Tabea z přístavu Jebel Ali do přístavu Hamburk. Jako příjemce zboží byla uvedena stěžovatelka, přičemž zboží mělo být vyloženo ve skladu stěžovatelky v obci Kněžves. Zboží mělo být rozvezeno tahačem přes Prahu na depo společnosti METRANS. Deklaraci měla zajistit společnost Gerlach na Celním úřadu Rudná. Z komunikace mezi zaměstnanci společností METRANS a Schenker, která se uskutečnila dne 10. 7. 2012, vyplývá, že kontejner má být přistaven dne 13. 7. 2012 na celnici v Rudné, kde má společnost Gerlach provést deklaraci. Dne 11. 7. 2012 byl v přístavu Hamburk vystaven nákladní list CIM potvrzující umístění zboží do celního režimu vnějšího tranzitu, přičemž jako odesílatel zboží byla uvedena společnost METI METRANS a. s. Praha a jako příjemce společnost METRANS a. s. Praha. Místem určení je nádraží Praha-Uhřetěves. Zboží bylo propuštěno v místě určení dne 12. 7. 2012 v 15:13 hod. schválenému příjemci společnosti METRANS. Tím byl ukončen celní režim vnějšího tranzitu. Dne 11. 7. 2012 informoval Celní úřad Praha 2, celní oddělení Uhřetěves, že bude provedena fyzická kontrola kontejneru. Téhož dne informoval zaměstnanec společnosti METRANS zaměstnanec společnosti Schenker, že kontejner se zbožím stěžovatelky bude kontejnerovým vlakem přistaven na terminál společnosti METRANS dne 12. 7. 2012 ve 12:00 hod. s tím, že následující den v 7:30 hod. bude tahačem dopraven na celnici. Dne 13. 7. 2012 stěžovatelka vyhotovila přípis ve věci celní prohlídky kontejneru, jímž požádala o ponechání kontejneru v režimu tranzitu, neboť bude vrácen zpět odesílateli v co možná nejkratším termínu z důvodu zrušení objednávky ze strany odběratele.

[35] Lze tedy shrnout, že tvrzení stěžovatelky uvedené v námitkách, že zboží bylo po celou dobu v celním režimu vnějšího tranzitu, je nesprávné, neboť schválený příjemce zboží společnost METRANS dne 12. 7. 2012 ukončila celní režim vnějšího tranzitu a zboží bylo propuštěno

pokračování

do celního režimu dočasného uskladnění. Pokud následující den požádala stěžovatelka o ponechání zboží v režimu vnějšího tranzitu, stalo se tak až poté, co byl tento režim ukončen. Ačkoliv stěžovatelka tvrdila, že zboží se mělo podle plánu nacházet na území Evropské unie po celou dobu v režimu vnějšího tranzitu, neboť účelem jeho dopravení na celní území Evropské unie bylo pouze obejít obchodní překážku ve vztahu mezi Spojenými arabskými emiráty a Izraelem, nedoložila žádný doklad, jímž by prokázala, že objednala dopravu zboží takovým způsobem, který by odpovídal jejímu tvrzení. Z listin opatřených žalovaným naopak vyplynulo, že doprava zboží byla od počátku objednána tak, že zboží bude vyloženo ve skladu stěžovatelky v Kněževsi. Objednání navazující dopravy zboží z Kněževsi nebylo prokázáno.

[36] Stěžovatelka v podání ze dne 24. 7. 2019 namítla, že jí nelze klást k tíži komunikaci mezi společnostmi METRANS a Schenker. Pomíjí nicméně, že to byla právě společnost METRANS, která byla odesílatelem i příjemcem zboží v režimu vnějšího tranzitu (viz nákladní list CIM), tedy nesla odpovědnost za zboží nacházející se v tomto celním režimu. Stěžovatelka pak sama nepředložila jedinou listinu, která by se týkala dopravy zboží. Neexistuje tak žádný důvod domnívat se, že jednání společností METRANS a Schenker neodpovídalo tomu, co bylo ze strany stěžovatelky objednáno.

[37] Vysvětlení stěžovatelky, že zboží mělo být vyvezeno ze Spojených arabských emirátů do Izraele „přes Prahu“, nejen že není podloženo obchodními listinami, ale působí navíc nevěrohodně. Není totiž zřejmé, proč bylo zapotřebí převézt zboží z hamburského přístavu až do skladu stěžovatelky v Kněževsi. Stěžovatelka by jistě mohla dosáhnout cíle, který dle vlastního tvrzení sledovala, s vynaložením výrazně nižších časových i finančních nákladů, a to prostřednictvím profesionálů v oblasti mezinárodní přepravy zboží, jejichž služeb beztak využila.

[38] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že vysvětlení stěžovatelky o tom, jak měla obchodní transakce proběhnout, tedy že zboží dovezené na celní území Evropské unie nemělo být nikdy uvedeno na trh Evropské unie, nýbrž z něho mělo být vyvezeno zpět do třetí země, není dostatečně podloženo obchodními listinami, zejména pak listinami vztahujícími se k přepravě zboží. V kontextu listin opatřených žalovaným pak působí zcela nevěrohodně. Ačkoliv tedy zboží bylo zadrženo v době, kdy se nacházelo v celním režimu s podmíněným osvobozením od cla (režim dočasného uskladnění), nebylo další celní určení zboží zřejmé. Stěžovatelka sice spolupracovala s celními orgány, nicméně vysvětlení, které poskytla, je nevěrohodné. Právě tato skutečnost odůvodňuje existenci podezření, že zboží bylo určeno pro trh Evropské unie.

[39] Stěžovatelka dále v námitkách poukázala na to, že se jí podařilo vyjednat vrácení zboží do Spojených arabských emirátů, což doložila potvrzením společnosti Saporis. K tomu ředitel žalovaného uvedl, že potvrzení je datováno dne 21. 7. 2012, tedy tvrzení stěžovatelky o vývozu zboží z území Evropské unie přišlo až poté, co se dozvěděla o zadržení zboží.

[40] Nejvyšší správní soud považuje za významné přesně popsat časový sled událostí, jak o něm vypovídají listiny obsažené ve správním spisu. Zboží bylo naloženo na kontejnerovou loď, přičemž vzhledem k výše uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu existovalo podezření, že je určeno pro trh Evropské unie (podle tvrzení stěžovatelky mělo být vyvezeno do Izraele). Dne 10. 7. 2012 ve 2:30 hod. byl kontejner přistaven ke kontrole v hamburském přístavu. Dne 11. 7. 2012 bylo zboží propuštěno do celního režimu vnějšího tranzitu. V okamžiku vstupu zboží na celní území Evropské unie tedy byly splněny podmínky pro postup dle čl. 9 odst. 1 nařízení, neboť existovalo podezření, že je určeno pro trh Evropské unie. Zboží bylo pod celním dohledem celních orgánů členských států Evropské unie, které vůči němu mohly vykonat své pravomoci. Dne 10. 7. 2012, kdy se již zboží nacházelo v Hamburku, vyhotovil odběratel stěžovatelky oznámení o odstoupení od kupní smlouvy. Kdy se s ním seznámila stěžovatelka,

není z obsahu správního spisu zřejmé a ani stěžovatelka žádné tvrzení k této skutečnosti neuvedla. Dne 11. 7. 2012 oznámily české celní orgány schválenému příjemci zboží, že provedou fyzickou kontrolu kontejneru. Dne 13. 7. 2012 měl přepravce zboží k dispozici informaci, že stěžovatelka jedná o vrácení zboží svému dodavateli, do té doby nicméně připravoval přistavení kontejneru do depa METRANS a jeho vykládku. Sama stěžovatelka v námitkách uvedla, že vyjednávala nejen o tom, zda si její odběratel zboží přece jen nepřeveze, nýbrž též o tom, zda bude možné zboží vrátit dodavateli, přičemž tato jednání trvala několik dní, než bylo možné přijmout definitivní rozhodnutí. V okamžiku, kdy tato jednání probíhala, se nicméně zboží nacházelo na celním území Evropské unie a celní orgány vůči němu mohly vykonat svoji pravomoc dle čl. 9 nařízení. Teprve poté, co bylo zboží zadrženo, vyhotovila společnost Saporis potvrzení o tom, že přijme zboží v kontejneru, jenž se nachází v České republice. Je tedy zřejmé, že záměr stěžovatelky vyvézt zboží v mezidobí propuštěné do celního režimu dočasného uskladnění z celního území Evropské unie do Spojených arabských emirátů byl definitivně dojednán až v době, kdy zboží mohlo být zadrženo z důvodu podezření na porušení ochranné známky osoby zúčastněné na řízení.

[41] V návaznosti na právě uvedené je třeba zdůraznit, že jakmile zboží vstoupilo na celní území Evropské unie, byť v režimu podmíněného osvobození od cla, a existovaly indicie nasvědčující tomu, že je určeno pro trh Evropské unie, byly splněny podmínky čl. 9 odst. 1 nařízení a zboží mělo být zadrženo. Smyslem zadržení zboží je vytvořit podmínky pro to, aby rozhodnutím ve věci samé mohlo být posouzeno, zda zboží skutečně porušilo práva duševního vlastnictví. Pokud by bylo určeno (v podmínkách českého právního řádu rozhodnutím soudu v občanském soudním řízení), že zboží porušilo práva duševního vlastnictví, nelze zboží vyvézt z celního území Evropské unie (čl. 16 nařízení), nýbrž jej lze toliko zničit či přenechat, schválení jiného celního určení nepřichází do úvahy. Tento mechanismus předvídaný nařízením nelze obcházet tím, že by po zadržení zboží, předtím než je vydáno rozhodnutí ve věci samé, jej vlastník vyvezl z celního území Evropské unie.

[42] Povinnost rozhodnout o námitkách podle skutkového stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí neznámá, že by bylo možné akceptovat návrh vlastníka zadržенého zboží na propuštění zboží do takového celního režimu, který umožní dispozici se zbožím, jež povede k tomu, že se zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví dostane z dosahu celních orgánů členských států Evropské unie. Ostatně Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Afs 148/2013 – 59 dal povinnost správního orgánu rozhodnout o námitkách podle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí do souvislosti s tím, že je povinen zohlednit všechna tvrzení stěžovatelky a vypořádat se s nimi, neboť stěžovatelka je logicky nemohla uplatnit před zadržením zboží. I kdyby tedy bylo možné, přes jinak konstatovanou nevěrohodnost vysvětlení průběhu obchodní transakce poskytnutého stěžovatelkou, připustit, že stěžovatelka po zadržení zboží dojednala jeho vrácení do Spojených arabských emirátů (na základě shromážděných podkladů přitom nelze potvrdit, že by se mělo jednat o vrácení zboží dodavateli stěžovatelky), neznámá to, že by bylo možné na tomto podkladě učinit závěr, že pominuly podmínky pro trvání zadržení zboží.

[43] Ve shora vyloženém kontextu je třeba vnímat závěr ředitele žalovaného, že listina dokládající tvrzení stěžovatelky o dojednání vrácení zboží vznikla až v okamžiku, kdy již zboží bylo zadrženo. Uvedl-li ředitel žalovaného ve svém rozhodnutí, že „v okamžiku zadržení zboží se tak jednalo skutečně jen o tvrzení, nikoliv však podpořené jakýmkoliv důkazem“, neznámá to, že posuzoval námitky stěžovatelky podle skutkového stavu ke dni zadržení zboží, nikoliv ke dni vydání svého rozhodnutí. Z příslušné části odůvodnění rozhodnutí ředitele žalovaného vyplývá pouze to, že v době zadržení zboží objektivně neexistoval žádný důkaz o tom, že by zboží mělo být vráceno do Spojených arabských emirátů. Tento důkaz vznikl až po zadržení zboží.

pokračování

[44] Pro posouzení tohoto aspektu případu tedy není významné, zda stěžovatelka dojednala odebrání zboží společností Saporis z důvodů obchodních, neboť si nechtěla ponechat zboží, pro něž neměla odběratele, nebo zda tak učinila pouze z toho důvodu, aby docílila uvolnění zboží ze zadržení a vyhnula se právnímu sporu s vlastníkem ochranné známky (tedy dostala zboží mimo celní území Evropské unie). Úvaha, zda je potvrzení vystavené společností Saporis a na něm založená obrana stěžovatelky věrohodné, není pro věc podstatná. Určující je pouze to, že důvod pro vývoz zboží (tedy uzavření dohody se společností Saporis) nastal poté, co byly splněny podmínky pro zadržení zboží dle nařízení. Nelze tedy přisvědčit stěžovatelce, že by rozhodnutí o námitkách bylo založeno na tom, že potvrzení vystavené společností Saporis bylo předloženo žalovanému až po zadržení zboží, tedy že je z tohoto důvodu nevěrohodné.

[45] Nejvyšší správní soud nemá za to, že by ředitel žalovaného vyhodnotil listiny předložené stěžovatelkou jako nevěrohodné z toho důvodu, že byly předloženy až po zadržení zboží. Z jeho rozhodnutí nelze dovodit, že by stěžovatelce vytýkal, že je nepředložila dříve. Ředitel žalovaného porovnal obsah listin předložených stěžovatelkou s listinami, které si opatřil od přepravce, a zjistil, že si vzájemně odporují. Právě tyto obsahové rozpory mezi listinami jsou důvodem, pro něž ředitel žalovaného vyhodnotil listiny předložené stěžovatelkou jako nevěrohodné, aniž by jí vytýkal, že je nepředložila dříve. Zmiňuje-li ředitel žalovaného časový sled událostí, naznačuje tím pouze to, že listiny předložené stěžovatelkou mohly vzniknout účelově, aby jimi odvrátila podezření, že zboží je určeno pro trh Evropské unie. Tato úvaha je nicméně pouze doplňková, kterou ředitel žalovaného učinil nad rámec závěru založeného na konfrontaci obsahu listin. Tvzení stěžovatelky, že jí předložené listiny byly posouzeny jako nevěrohodné z důvodu jejich předložení až po zadržení zboží, nemá oporu v obsahu odůvodnění rozhodnutí ředitele žalovaného. Argumentuje-li stěžovatelka v této souvislosti tím, že neměla důvod předkládat listiny dříve, jde o argumentaci, která se míjí s důvody, pro něž je ředitel žalovaného hodnotil jako nevěrohodné či irelevantní.

[46] Ředitel žalovaného zmiňuje časovou souslednost úkonů v souvislosti s pokynem stěžovatelky ze dne 13. 7. 2012, aby zboží bylo ponecháno v režimu tranzitu. Poukazuje na to, že podle obchodních listin mělo být zboží vyloženo v Kněževsi, schválený příjemce zboží společnost METRANS dne 12. 7. 2012 ukončila celní režim vnějšího tranzitu a pokyn stěžovatelky přišel až následující den v situaci, kdy stěžovatelka věděla, že kontejner bude podroben fyzické kontrole. Vzhledem k časovému sledu událostí měl ředitel žalovaného za účelový právě tento pokyn, jímž se stěžovatelka pokoušela odvrátit nebezpečí zadržení zboží. Tato úvaha ředitele žalovaného nicméně vůbec nesouvisí s hodnocením věrohodnosti listin předložených stěžovatelkou.

[47] Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by se ředitel žalovaného dopustil jakékoliv procesní vady, pokud jde o hodnocení důkazů, přičemž závěry, které na jejich základě učinil, jsou věcně správné. Městský soud správně shledal žalobní bod nedůvodným, kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak není naplněn.

[48] Závěrem stěžovatelka namítla nesprávné právní posouzení věci ze strany městského soudu i ředitele žalovaného, neboť opomněli, že zboží lze zadržet jen ve výjimečných případech odůvodněných rizikem podvodného přesměrování zboží ke spotřebitelům v Evropské unii. Toto podvodné přesměrování zboží pak musí mít podobu protiprávního odejmutí zboží celnímu dohledu a uvedení na trh, aniž by bylo požádáno o jeho propuštění do volného oběhu. I kdyby se objevila jedna indicie nasvědčující existenci rizika podvodného přesměrování zboží ke spotřebitelům v Evropské unii, je třeba zohlednit celkový přístup vlastníka zboží ke spolupráci s celními orgány, jenž může popřít existenci tohoto rizika. Touto kasační námitkou se nicméně Nejvyšší správní soud nezabýval z důvodu její nepřijatelnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť tato argumentace byla uplatněna poprvé až v řízení o kasační stížnosti, ačkoliv jejím

uplatnění v řízení před městským soudem nic nebránilo. Za této situace neshledal Nejvyšší správní soud důvod předložit SDEU předběžnou otázku týkající se této právní otázky, jak navrhla stěžovatelka.

V. Závěr a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[50] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[51] O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost a Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí měl k jejímu návrhu přiznat náhradu nákladů řízení (osoba zúčastněná na řízení žádný takový důvod sama neuvedla), rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 2. září 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu